

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 695/2018
30.01.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Даниела Чавлина, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., кога заступа пуномоћник Милан Вујин, адвокат из ... и ВВ из ..., кога заступа пуномоћник Александра Ђорђевић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж бр.5613/17 од 04.10.2017. године, у седници већа одржаној 30.01.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж бр.5613/17 од 04.10.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П бр.20635/10 од 12.05.2017. године, ставом првим изреке је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да му солидарно исплате износ од 448.500 евра са каматом по стопи Европске централне банке у динарској противвредности, обрачунатој по најповољнијем курсу које овлашћене банке буду давале у моменту испуњења обавезе. Ставом другим и трећим изреке обавезан је тужилац да туженима накнади трошкове поступка у износу од по 1.189.500,00 динара.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж бр.5613/17 од 04.10.2017. године одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Вишег суда у Београду П бр.20635/10 од 12.05.2017. године, у ставу првом изреке. Преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде тако што је обавезан тужилац да туженима накнади трошкове поступка у износу од по 1.030.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а такође је неосновано указивање у ревизији на битну повреду из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП јер она на основу члана 407. ЗПП не представља ревизијски разлог. Других апослутно битних повреда одредаба парничног поступка из ове законске одредбе, које би могле представљати основ за усвајање ревизије тужиоца нема.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у периоду од 2002. до 2005. године био члан управе друготуженог ВВ, првотужени ББ је био председник клуба (до 01.10.2004. године), а адвокат ГГ, потпредседник клуба. Тужилац је власник грађевинског предузећа ДД из ... које је користило пословни простор у власништву ... клуба, а по потреби је изводило грађевинске радове на стадиону ... . Друготужени је измирио сва дуговања која је имао по том основу. Првотужени ББ је дао оставку на место председника клуба 01.10.2004. године, а пре тога, јуна 2004. године уговорен је трансфер играча ЂЂ у ЕЕ из ... . Након што је првотужени дао оставку на место председника клуба, тужилац се обраћао новој управи са захтевом за враћање дуга, тврдећи да је претходном председнику клуба (првотуженом) за потребе клуба у више наврата давао позајмице, у тужбом траженом износу. Нова управа је одбила да тужиоцу исплати било какве износе на име дуга, јер није имао писмене доказе у прилогу својим тврдњама. На основу налаза и мишљења судског вештака графолошке струке и усменог изјашњења истог вештака, утврђено је да је рукопис на бележници у којој су имена ББ и ГГ за трансфер ЂЂ сличан неспорном рукопису ЖЖ, секретара клуба ВВ у спорном периоду. ЖЖ је према налазу вештака својеручно написао и потписао изјаву од 09.12.2012. године о вршеним позајмицама од стране клуба преко председника клуба, који је тужилац приложио као доказ о извршеним плаћањима (у фотокопији) као и бележницу односно фотокопију неколико листова из свеске, у којој су наведена одређена слова и бројеви (коју је такође написао ЖЖ).

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су одбили захтев тужиоца као неоснован.

Чланом 557. Закона о облигационим односима (ЗОО) прописано је да се уговором о зајму обавезује зајмодавац да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или којих других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари, исте врсте и истог квалитета. Према члану 562. истог закона зајмопримац је дужан вратити у уговореном року исту количину ствари, исте врсте и квалитета (став 1). Ако уговарачи нису одредили рок за враћање зајма, нити се он може одредити из околности зајма, зајмопримац је дужан вратити зајам по истеку примереног рока који не може бити краћи од два месеца рачунајући од зајмодавчевог тражења да му се зајам врати.

Тужилац у овој парници основ и висину свог потраживања заснива на тврдњи да је у периоду од 2002. до 2005. године у више наврата и у различитим износима позајмљивао новац првотуженом ББ, за потребе друготуженог клуба. Судови су ценили све писмене доказе које је тужилац приложио уз тужбу у прилог својих тврдњи укључујући и бележницу односно фотокопију неколико листова из свеске, у којој су наведена одређена слова и бројеви, али те доказе на околност постојања и висине дуга нису прихватили. Бележница такве садржине није доказ на околност постојања дуга висине од 448.500 евра јер не садржи изјаву тужених као дужника којом потврђују постојање потраживања према тужиоцу као повериоцу, нити су у наведеној бележници (писана од стране сведока ЖЖ) садржани њихови потписи већ су само наведени одређени бројеви (суме) и иницијали.

Како то правилно закључују нижестепени судови из приложених доказа (фотокопија неколико листова свеске са одређеним словима и бројевима и фотокопија изјаве од 09.12.2012. године), се не може са сигурношћу извести закључак о постојању и висини дуга тужених према тужиоцу. Из садржине приложених доказа не може се закључити да је првотужени преузимао тај новац било у своје име или у име друготуженог клуба. Осим тога, правилан је закључак судова, да се не могу прихватити тврдње тужиоца у погледу постојања пуноважног уговора о зајму и евентуалне доспелости потраживања с обзиром на то да је нелогично да тужилац предаје велике износе новца без закључења уговора или сачињавања признанице о извршеној предаји која би била потписана од стране дужника. Тужиоцу је као члану управног одбора ВВ морало бити познато да се клуб задужује само на основу одлуке којом би Управни одбор овластио лице које је надлежно за финансијски сектор да закључи појединачни уговор о зајму. У току поступка је утврђено да управни одбор друготуженог никада није донео одлуку која се односи на давање овлашћења председнику или лицима из финансијског сектора клуба за закључење уговора о зајму са тужиоцем, а исто тако тужиоцу је било познато да друготужени као правно лице обавља своју исплату искључиво преко текућег рачуна, што је његова законска обавеза и што је било познато тужиоцу будући да је његово грађевинско предузеће обављало одређене грађевинске радове за тужени клуб на основу уговора, а накнада за обављене радове му је исплаћивана преко текућег рачуна друготуженог.

У погледу навода тужбе који се односе на исплату износа од 200.000 евра (два пута по 100.000 евра) у кући првотуженог током 2005.године, за потребе трансфера ЂЂ, правилно су нижестепени судови закључили да тужилац није пружио доказ о основаности захтева у том делу, имајући у виду утврђене чињенице да је трансфер поменутог играча обављен у јуну 2004. године, да је првотужени дао оставку на место председника клуба 01.10.2004. године, те с обзиром на тужиоцеве децидне тврдње да се наводна исплата догодила током 2005. године, када првотужени више није био председник клуба, а да је трансфер већ обављен јуна 2004. године, судови су правилно закључили да наводи тужиоца нису ни логични нити су поткрепљени ваљаним доказима.

Неосновано се у ревизији тужиоца указује да се из свих изведених доказа у току првостепеног поступка може закључити да је тужилац туженима извршио позајмицу у тужбом траженом износу и да је до одбијања тужбеног захтева дошло због погрешно примењеног материјалног права.

У вези питања основаности тужбеног захтева, другостепени суд с правом указује на правило о терету доказивања из члана 228. у вези члана 231. ЗПП. Тако према члану 231. став 1. ЗПП, уколико суд на основу изведених доказа (члан 8) не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању чињенице закључиће применом правила о терету доказивања. Страна која тврди да има неко право сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак и остваривање права ако законом није друкчије одређено (став 2).

Из члана 231. ЗПП произилази да је тужилац имао обавезу да докаже постојање уговора о зајму и износе који су позајмљени, а на туженима је била обавеза да побијају те чињенице. У складу са тим тужилац је доставио доказе – бележницу, односно фотокопију неколико листова из свеске, у којој су наведена одређена слова и бројеви, али су судови закључили да приложени докази (бележница) нису довољан доказ на околност постојања потраживања и његове висине, јер не садрже изјаву туженика као дужника, којом потврђују постојање потраживања према тужиоцу као повериоцу нити су у наведеној бележници садржани њихови потписи, већ само одређени бројеви и иницијали. Осим тога, писана изјава ЖЖ од 09.12.2012. године, коју тужилац прилаже уз тужбу, такође не представља доказ на околност висине потраживања тужиоца према туженима нити времена када су позајмице дате. Нижестепени судови су ценили садржину те изјаве као и исказе сведока ЖЖ те су правилно закључили да та изјава не представља доказ нити на околност висине потраживања тужиоца нити да је првотужени ББ новац позајмљивао од тужиоца за потребе друготуженог.

Тужилац у ревизији понавља наводе који су истицани и у жалбеном поступку, да судови чињенице око висине дуга нису правилно утврдили. Међутим, како Врховни касациони суд у поступку по ревизији не испитује правилност утврђеног чињеничног стања, имајући у виду да је ЗПП чланом 407. став 2. искључио ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања (осим у случају из члана 403. став 2. Закона, што овде није случај), те наводе није образлагао. Судови су оценом доказа, закључили да потраживање тужиоца према туженима није основано, јер тужилац у току поступка није успео да докаже да је износ позјамице, у висини опредељеној у тужби, дао туженима и да је на тај начин извршио своју обавезу по више уговора о зајму, те самим тим не постоји ни обавеза тужених на повраћај тужбом траженог износа по том основу.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у питање правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је ревизију тужиоца одбио као неосновану и одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић,**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић